

Magelluksen maa

Jatkokertomus
Kirj. Magdalena Hai

Osa 2: Jättiläisen portailla

Artur liukui alas yksisarvisen selästä. Muiden hyvästellessä omia ratsujaan Artur oli jo pystysuoran kiviseinän luona ja kokeili työntää sormiaan sen rakoihin.

”Aika korkea”, joku sanoi.

Puhuja oli ruskeatukkainen tyttö, Eveliina. Hän vaikutti reippaalta, toisin kuin muu porukka.

Artur vilkaisi syrjäkarein takanaan seisovia lapsia. Pitkänhuiskea Kai pureskeli virnistellen hihaansa ja nimetön nörtti yritti sulautua taustaan. Tähestäjien heimon Faruq oli fiksu ja vähän kuuluisakin. Poika oli voittanut jonkin älykilpailun pari kuukautta sitten ja ollut silloin lehdessä. Mutta nyt kun Artur näki pojan luonnossa, hän ei ollut ollenkaan varma, olisiko tästä kiipeämään vuorensinää ylös.

”Hei, sinä!” Artur huusi nörtille. ”Mikä sinun nimesi on?”

Nörtti hätkähti, katsoi sitten taakseen, ja kun oli varma, että Artur oli puhunut juuri hänelle eikä millekään näkymättömälle tyyppille hänen takanaan, sanoi: ”Eemeli.”

Artur kurtisti kulmiaan. Jos hän jotain vihasi, niin nössöjä.

”Kuka sinä olet?” Artur tiukkasi. ”Siis kenen heimoa? Faruq on Tähestäjä ja Kai on Narri, joten se jättää Korpin ja Vaeltajan.”

”Minä olen Korppi”, Eveliina pisti väliin.

”Vaeltaja”, Eemeli mutisi niin hiljaa, että muiden oli vaikea kuulla.

Artur huokasi. Hänen klaanipäällikkönsä oli sanonut, että Arturin pitäisi olla ymmärtäväisempi muita kohtaan. ”Kaikki eivät voi olla huippujalkapalloilijoita”, Nipa oli sanonut. Pitäisi olla *armollisempi muiden puutteita kohtaan*. Sitten Nipa oli pannut hänet tekemään kolmekymmentä punnerrusta ja juoksemaan viisi kertaa koulun ympäri.

”Lähdetäänkö sitten?” Artur sanoi.

”Minne? Varsat kertoivat, että meidän täytyy kiivetä portaat. Mutta en minä näe mitään portaita”, Eveliina valitti.

”Ne näki kauempaa”, Faruq sanoi.

Tähestäjä kiinnitti muiden lasten huomion kielekkeeseen heidän yläpuolellaan. Siitä roikkui liaaneja ja sen rakosissa kasvoi suurilehtisiä saniaisia. Vuoren kiviseen rinteeseen oli hakattu portaat, mutta ne oli tehty jollekin, joka oli paljon suurempi kuin kukaan heistä. ”Tuo kieleke on ensimmäisen portaan yläreuna.”

He kinastelivat jonkin aikaa siitä, mitä pitäisi tehdä. Eveliina olisi halunnut kutsua yksisarviset takaisin ja Kai kiertää katsomassa, josko vuoren alta kulkisi luola, joka johtaisi sen toiselle puolelle. Eemeli oli hiljaa, eikä sanonut mitään. Mutta kaikkien oli lopulta taivuttava siihen, että aika oli käymässä vähiin eikä kiertoteitä ollut.

Artur nykäisi kaikista pisimmän liaanin irti kiviseinästä ja kokeili sen kestävyyttä. Sitten hän lähti kiipeämään liaanin avulla vuorensinää ylös.

Kun Artur oli päässyt ensimmäisen portaan päälle, hän huusi muut seuraamaan. Eveliina, Faruq, Kai ja Eemeli kiipesivät kukin vuorollaan liaania pitkin. Kun he pääsivät ensimmäisen portaan päälle, Artur oli jo seuraavalla.

”Ou yeah!” Artur huusi. ”Oteraanko kisa siitä, kuka pääsee ensimmäisenä ylös?”

Eveliina hihkaisi myöntymisen merkiksi ja lähti kiipeämään Arturin perään. Faruq seurasi.

Kun Artur pysähtyi viidennellä portaalla hengittämään, Eveliina oli jo melkein saanut hänet kiinni. Tyttö kiipesi hammasta purren reunan yli ja rojahti uupumuksesta kikattaen hänen viereensä.

”Hyvin tehty. *High five*”, Artur nosti kätensä. Eveliina läpsäisi sitä hymyillen.

”Muilla on rankempaa”, Eveliina huohotti.

He kurkistivat portaan reunan yli. Eemeli oli lysähtänyt kolmannelle portaalle ja nojasi polviinsa. Kai makasi äksänä samalla portaalla. Faruq oli kiivennyt neljännelle portaalle, mutta oli jäänyt seisoskelemaan sen reunalle, ilmeisesti muuten vaan ihailemaan maisemaa!

Artur ei voinut estää ärtymystä kohoamasta kurkkuun ja livahtamasta suusta ulos. ”Älkää kuhnustelko! Liikettä!” hän huusi ja jupisi sitten itseksensä, ”laiskurit.”

He lähtivät taas kiipeämään, alati venyvänä helminauhana suuria portaita ylös. Mitä ylemmäs he pääsivät, sitä enemmän etumatkaa Arturilla oli muihin, ja mitä enemmän etumatkaa Arturilla oli, sitä enemmän häntä ärsytti muiden saamattomuus. Jopa Korppien Eveliina alkoi jäädä jälkeen.

Artur puri hammasta. Kun hän tulisi portaiden yläpäähän, hän jatkaisi matkaa yksin. Ihan sama, mitä Mervi oli sanonut. Muut vain hidastaisivat häntä. Hän pelastaisi Nipan ja kaikkien muidenkin koulujen klaanipäälliköt ja saapuisi kotiin kaikkien heimojen sankarina. Voittajana. Ajatus sai Arturiin vauhtia ja hän ylitti viimeisen portaan yläreunan kauan ennen muita.

Portaiden yläpäästä Artur näki laakson vuoren toisella puolella. Laakso oli lumen peittämä. Sen keskellä oli suuri talo, jonka katosta roikkui niin pitkiä jääpuikkoja että näytti melkein siltä kuin talo olisi laitettu häkkiin. Mutta toisella puolella vuorijonoa ei ollut jättiläisen portaita. Ne loppuivat huipulle. Artur tiesi, etteivät muut mitenkään pystyisi kiipeämään alas pystysuoraa seinää. Ei ehkä Arturkaan, mutta hänen sormensa melkein kihisivät odotuksesta päästä kokeilemaan.

Kuolemanvaara, kunnia, voittaja. Hyvä jännitys sai veren kohisemaan Arturin suonissa. Nipa oli sanonut monet kerrat, että hän oli liiankin rohkea. *Uhkarohkea.* Arturin mielestä jonkun piti olla.

Mutta viime hetkellä Artur pysähtyi.

Tiimissä ei voi olla vain yhtä voittajaa. Niinkin Nipa oli sanonut.

Vaikka Artur ei aina totellut Ritarien opettajaa, hän kunnioitti Nipaa enemmän kuin ketään muuta. Nipa oli opettanut hänelle kaiken tiimityöstä ja muiden huomioon ottamisesta.

Alemmilta portailta kuului ääniä. Eveliina ja Faruq kannustivat heikompia kiipeäjiä jatkamaan.

”Vielä yksi porras ja sitten levätään!”

”Te pystytte siihen kyllä!”

Arturia alkoi hävettää.

Sitten Arturin katse osui johonkin punaiseen ja kiiltävään. Portaan ja kiviseinän väliin oli jumiutunut toinen rubiininsirpale. Se oli sellaisessa kulmassa, että sen saattoi nähdä vain, jos kääntyi katsomaan taakseen. Jos Artur olisi jatkanut matkaansa vuorenrinnettä alas, hän ei olisi huomannut sitä lainkaan.

Artur yritti saada sirusta otteen, mutta se oli liian kaukana. Kallioseinämä sirpaleen ympärillä oli sileää, vailla liaaneja ja rakoja. Rubiinin luokse ei voinut kiivetä.

”Faruq!” Artur ähkäisi, kun tumman pojan hartiat kohosivat toiseksi viimeisen portaan laidan yli. Faruqin hiukset olivat liimaantuneet ohimoille. Mutta kun Artur kertoi rubiininsirpaleesta, Faruqin silmät kirkastuivat.

”Sen täytyy olla tärkeä.” Faruq käski samalle, alemmalle portaalle nousseen Eveliinan istumaan harteilleen. Arturin opastamana he siirtyivät rubiininsirun kohdalle. Mutta vaikka Eveliina nousi seisomaan ähkvän ja huojuvan Faruqin harteille, he eivät aivan yltäneet sirpaleeseen.

”Tarvitaan joku pidempi!”

Artur katsoi Faruqia ja Eveliinaa. ”Me tarvitaan Kai.”

Mutta Kai, joka ei ollut hyvä kiipeäjä, lojui pitkät kädet ja jalat oikosenaan porrasta alempana, eikä suostunut liikkumaan enää senttiäkään. ”Rintaan sattuu!” tyttö valitti. ”Joka paikkaan sattuu!”

Artur puri poskeaan, ettei olisi sanonut jotain tyyliä. Sen sijaan hän kiipesi takaisin toiseksi viimeiselle portaalle, repi toisen liaanin kokonaan irti seinästä ja kiepautti siihen ihmisen mentävän lenkin. ”Auttakaa vähän”, Artur sanoi Faruqille ja Eveliinalle.

He laskivat liaanin Kain viereen ja käskivät tämän pujahtaa lenkin sisään.

”Laita jalat seinää vasten ja nojaa liaaniin, kun me vedetään”, Artur sanoi. ”Kolmosella. Yksi, kaksi, kolme!”

Artur ja kaksi muuta alkoivat vetää. Kai oli pituusekseen tytöksi yllättävän kevyt ja pian maantienharmaa liuhuletti ilmestyikin portaan reunalle ja sen perässä Kain leveä hymy.

”Miksei me heti tehty tätä tällä tavalla!”

Artur ynähti, muttei sanonut mitään.

Seuraavaksi oli vuorossa Eemeli, joka piti nostaa kaksi porrasta. Hiljainen poika liittyi ankarasti puhisten toisten seuraan. Artur kiersi liaanin kiepille ja heitti sen päänsä yli toiselle olalleen ja kiipesi jälleen ylimmälle portaalle, josta saattoi nähdä rubiinin. Kaikkien iloksi Kai, seisossaan Faruqin harteilla Eemelin ja Eveliinan tukemana, yletti pitkällä sormillaan rubiiniin.

Tyttö nykäisi sitä ensin koettelevasti, sitten oikein kunnolla.

Kun rubiini irtosi, portaille alkoi tapahtua jotain kummallista. Ne vapisivat ja huojuivat ja kallistuivat lasten jalkojen alla. Kai putosi Faruqin harteilta kovan äläkän kanssa ja Eveliina ja Eemeli kaatuivat yhdeksi kasaksi näiden jalkoihin. Artur tarttui lähimpään liaaniin ja käski muita tekemään samoin.

He näkivät, kuinka portaat kaukana heidän alapuolellaan alkoivat rullautua kasaan ja syöksyä heitä kohti.

Faruq huudahti kauhusta ja kumpikin tytöistä kiljui kimeästi. Jopa hiljainen Eemeli päästi äänen. Mutta Artur ei voinut kuin tuijottaa.

Aika venyi, kun jättiläisen portaat kääntyivät ympäri ja lapset niiden mukana. Arturille tuli mieleen ne huvipuiston koneet, joissa menttiin toisinaan oikein päin ja toisinaan ylösalaisin.

Nyt he olivat kääntymässä ylösalaisin, ilman turvavaljaita.

Vatsanpohjassa tuntui nykäisy.

Arturin tukka nousi pystyyn.

Hän puristi sormensa liaanin ympärille ja näki, kuinka hänen kyntensä ja rystysensä muuttuivat valkoisiksi ponnistuksesta. Hän tunsu, kuinka painovoima veti häntä pidemmäksi, puristi hänen mahansa solmuun ja nyki poskia.

Juuri, kun Artur ajatteli, että hänen sormensa irtoaisivat liaanista ja hän putoaisi – portaat kääntyivät jälleen.

Artur humpsahti alas portailta ja laskeutui vatsalleen kylmään, valkoiseen lumipenkkaan aiemmin näkemänsä laakson pohjalla. Suoraan hänen edessään oli jääpuikkojen peittämä kartano. Sen ikkunoista laskeutui hankeen kutsuva, lämmin valo.

Arturin viereen hankeen humpsahtivat yksi kerrallaan Eveliina, Faruq, Eemeli ja Kai. Kai puristi yhä nyrkissään verenpunaisena hehkuvaa rubiininsirua.

Jääpuikkokartanon etuovella vilahti jokin suuri. Sillä oli pitkä rimpulahäntä, litteä pää, kaksi nahkaista korvanliepaketta ja kaksi kosteaa, keltaisena kiiltävää mulkosilmää. Niitä oli enemmänkin ja ne tulivat lähemmäs. Kun Artur katsoi ympärilleen, hän huomasi olevansa karhunkokoisten kummituseläinten piirittämä.

Tarinan kolmas osa julkaistaan alkuvuonna 2018 Lukuklaanin verkkosivuilla ja sosiaalisessa mediassa!